

Székelyné Gáts Csilla Leila: Munka után

Fárasztó napja volt. Reggel 7-től, alig egy negyedórányi ebédszünettel törte a kövezetet, csempeburkolatot a fürdőszobában, ahová a háziak teljes felújítást terveztek. Csak délután jött segítőnek a fia, aki egyenesen az iskolából érkezett és elkezdte vödörrel kihordani a sítet a ház előtt álló kisteherautó platójára. Este 8-kor elégedetten nézett körül a helyiségben, ahol már csak pár vödörnyi sítet és a sarokbaállított WC kagyló árválkodott elszállításra várva. Kiment az autohoz és hullafáradtan beült a kormány mögé. A fia még bent lapátolgatott, de neki mára elég volt. 13 órát dolgozott, ez egy igavonó baromnak is sok, nemhogy egy embernek. Minden tagja zsibongott, ujjait alig bírta behajlítani. Hirtelen átfutott rajta, hogy a sítet valahol le kell raknia, csak nem fogja hazavinni! Nyúlt a cigiért, de a mozdulat abbamaradt, nem kívánta most azt sem, csak pihenni vágyott.

Megborzongott, fázott, bekapcsolta a motort.....

Öreg autó volt, de még bírta az iramot. A kerekek alatt halkan megroppantak a kavicsok ,ahogy elindult a már besötétedett utcán. Március eleje volt, hamar jön a sötétség és az emberek ilyenkor a meleg otthonokban szeretik a tévét nézni, nem az utcán kódorogni. A sarkon megállt, körülnézett, majd egy hirtelen gondolattól vezérelve balra fordult nagyívben a helység főutcájára. Az autó suhant a házak előtt, amelyekben sárga lámpafény jelezte, hogy a család már otthon van, talán éppen vacsoráznak. Összefutott a nyál a szájában. Csak az a kis kolbászos zsemle volt a gyomrában, amit délben gyorsan bekapott. "Na, sietek, gyorsan lerakom valahol ezt a sítet és mára elég volt."-gondolta.

Eldöntötte, hogy a sítet a település határától nem messze fekvő erdő szélén fogja gyorsan leborítani. "Nem árt az ott senkinek, nincs benne mérgező anyag, a WC kagylóba meg beköltözhet egy nyest család." - játszogatótt a gondolattal. Elhagyta a település végét jelző táblát, reflektorra kapcsolt az elnéptelenedett, sötét úton és nagy sebességgel haladt az erdő irányába. Egy autó sem járt arrafelé és csendesen, parkolófényre kapcsolt lámpával hajtott be a keskeny erdei úton a közeli tisztásra. Megállította az autót, kikapcsolta a fényeket, halkán kinyitotta az ajtót és figyelt. Semmi nesz, ág sem recscent, szeme lassan megszokta a sötétséget, óvatosan kiszállt az autóból és lenyitotta a plató hátsó oldalát

Legelsőnek a WC kagylót emelte le és vitte pár méterre a tisztás közepére. Kuncogni kezdett, mert arra gondolt, hogy mekkorát néznek majd az erdőjárók, amikor egy porcelán vécékagylót látnak éppen a tisztás közepén. Ezt jó viccnek tartotta. A sítet jó erős műanyagzsákokba töltötte ő is, meg a fia is, így hát lapátolni nem kellett, hanem megragadni a zsákokat és szépen körülrakni velük a WC kagylót. Már a tizedik zsákot tette le szuszogva a többi mellé, amikor valami recscent a háta mögött "Vaddisznó!"- futott át az agyán és mozdulatlanul maradt akkor is, amikor egy erős kéz nehezedett a vállára.

Úgy érezte, hogy a szíve megáll a rémülettől, majd hirtelen megjelent a Hold a szétnyílt felhők között és ezüstös fénybe burkolta a tisztást.

Óvatosan, nagyon lassan balra fordította a fejét és a vállára nézett. Nagy, csillogó fekete kesztyűs kéz nyugodott rajta és szorítása egyre erősebbé vált. Kissé oldalra fordult, hogy meglássa a kéz tulajdonosát, de akkor egy másik kéz hirtelen nyakon ragadta és felemelte guggoló helyzetéből. Olyan erőt érzett ebben a szorításban, hogy tudta semmi esélye nincs ellenállni. Egy mély, kissé rekedtes hangot, majd lábak erős dobbanását hallotta és teste felemelkedett a földről.

Az a valaki átemelte őt a zsákon és letette a WC kagyló mellé, a tarkóját szorító kéz pedig ellenállhatatlan erővel belenyomta fejét a WC kagylóba. Émelyítő hűgyszag csapta meg az orrát és érezte, hogy a csésze falán lerakódott vízkő smirgliként horzsolja, dörzsöli arc bőrét. Vissza akarta

tartani a lélegzetét, de öklendezni kezdett a beszívott bűztől. Kapkodta hát a levegőt és érezte, hogy itt a vég, az idegen biztosan megöli őt. Szólni akart, könyörögni az életéért, de nem jött ki szó az ajkán, a szorítás pedig egyre erősödött, aztán elvesztette az eszméletét. Amikor magához tért a kéz még ott volt a tarkóján, de már nem szorította olyan erővel mint előtte. Hang továbbra sem hallatszott, majd hirtelen rádöbbsent arra, hogy a szorító kezek eltűntek és szabályosan dobbanó, nehéz lépéseket hallott, mintha az idegen távolodna. Ahogy mozdulatlanul tovább figyelt rájött, hogy a szíve vert hangosan.

Lassan felemelte a fejét, körülnézett és meglátta őt. Pár lépésre állt tőle, talpig feketében, szemeit sötét szemüveg fedte, amely a rásütő holdfényben ezüstösen csillogott. Az idegen karba tett kézzel, szétvetett lábakkal állt és őt nézte. Iszonyúan nyomorultul érezte magát. Legszívesebben elsüllyedt volna a nedves, hideg avarban, azt sem bánva, hogy meghal, csak ennek a rémségnek legyen már vége. Szólni akart valamit, magyarázkodni, de ajkai megbénultak. Az idegen előrelépett, félkézzel megragadott két zsákot és könnyed mozdulattal visszadobta a kocsi platójára. Egy mázsát fél kézzel? - villant át az agyán. Ez nem lehet ember, ez valami földöntúli lény, aki most odalépett hozzá, hogy ismét megragadja, amikor végre hallotta a saját hangját: “Neee, neee, kérem, könyörgöm, ne bántson.....!”

Hirtelen erős kopogtatást hallott, mint amikor valaki egy üveglakon kopogtat, majd a fia hangjára ismert: “Papa, készen vagyok, nyisd már ki az ajtót! Felriadt és meglátta, hogy a korábban sötét utcán már égtek a lámpák és ezüstös holdfény borította be a házakat, fákat. Nem emlékezett, hogy miért zárta be az autó ajtaját és amikor a fia behuppant mellé az ülésre, akkor csak annyit mondott: “Megyünk haza fiam, anyád már biztosan aggódik.” A fiú nem szólt semmi, fáradt volt ő is és az autó csendesen suhant az éjszakában.... hazafelé.

2020. április